

Tanışma Vakti 2

– HasanYAYLACI · 15 Mart 2011

Hastane yetkilileri, böbrek nakli için gerekli olan bilgileri Organ Nakli Merkezine bildirdiler. Kemal'in karısı Hatice Gelin, hayatının en zor günlerini geçiriyordu. Kocasının iyiliği için ona annesinin öldüğünü hissettirmemeye çalışıyordu. Yalancıkta Zeliha kadının selamını getiriyordu oğluna. Sonra dışarı çıkıp bir güzel boşaltıyordu dolan gözlerini. Gerçi O'nun da bazı gerçeklerden haberi yoktu. Ve üç aylık bebeğin annesi olarak çocuğa bakmak zorundaydı. Hatta Kemal, Hatice'nin gelmemesi için ısrar ediyordu ama söz geçirememişti eşine. Hatice 2 gün köyde 1 gün şehirde, köyle şehir arasında mekik dokumaya başlamıştı.

Komşuları Seyfi Dayı'nın Ankara'da bulunan kardeşinin oğlu Emre, Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesinin Genel Cerrahi bölümünde doktordu. Kemal'in acil olarak böbrek nakline ihtiyacı olduğu Doktor Emre'ye de iletilmişti. Aradan henüz 21 gün geçmişti ki, Ankara'dan acil kaydıyla bir haber geldi. Kemal'in dokusuna çok uygun bir böbrek bulunmuştu. Ameliyat Ankara'da gerçekleşecekti. Derhal Aksaray'dan Ankara'ya doğru hareket ettiler. Aynı gün Kemal, ameliyat masasına yatmış ve çok başarılı bir ameliyat geçirmişti. On gün sonra rahatlıkla dolaşmaya başlamıştı. Annesini sordu. Yanındakiler "Annen iyi merak etme" dediler. Telefon isteğini ise bir bahane ile atlamayı başarıyorlardı. Ameliyatta Doktor Emre'de bulunmuştu ve hastayı sık sık ziyaret ediyordu. Kemal hemşerisiydi ve hemşerisi ile yakından ilgileniyordu. Kemal samimiyetten de güç alarak sordu:

–Doktorum bana böbreğini bağışlayan kim acaba? Ona hayat borçluyum. Adını adresini öğrenekte hastaneden çıktıktan sonra ailesini ziyaretlerine gitsek. Doktor hemen dosyaya baktı. Böbreğin sahibi Ankara'da bir trafik kazasında ağır yaralanmıştı. Fakat daha sonra beyin ölümü gerçekleşmiş, ailesinin rızasıyla organları bağışlanmıştı. Doktor:

–Kemal, sana organını bağışlayan kişi 32 yaşında bir erkekmiş. Adı Kamil Göynekçioğlu, Yozgat Boğazlıyan nüfusuna kayıtlıymış. Dur bakım şu da telefon numarası olsa gerek.

–Kim doktor kim. Kamil Göynekçioğlu mu?

–Evet, ne oldu ki?

Kemal'in beyninde şimşekler çakmıştı. Annesinin söylediği soyadıydı bu ve Yozgatlıydı. Bu kadar tesadüf bir araya gelemezdi.

–Doktor, rica ediyorum. O numarayı ara. Abdurrahman Göynekçioğlu yada Gülsüm Göynekçioğlu, bana organ bağışlayanın nesi oluyor onları öğren. Akrabası olsun olmasın bu söylediğim kişilere ulaşabilirsen onları buraya getirt. Bir bahane bul getirt. Bütün masrafı ben karşılayacağım. Çok önemli doktor, anlıyor musun, çok önemli?

–Kemal sen bu isimleri nereden biliyorsun yoksa dosyaya benden önce baktırdın mı? Kardeşim ölen adamın anne ve babasının isimleri senin verdiği isimler. Burada aynen yazıyor. Kemal' vurgun yemiş gibiydi. Yüz rengi bu kez iyice kırmızılaşmıştı. Kulak memeleri kan topağına dönmüştü adeta. Onun taşıdığı böbrek, öz abisinin böbreği idi. Hiç görmediği, bilmediği abisinin. Sevinmeli mi üzülmeliydi bilemedi. İçinden çıkılmaz bir hal almıştı gelişmeler. Her şeyi Doktor Emre'ye

anlatmaya karar verdi. O okumuş birisiydi ve akıllıydı. Bir hal çaresi düşünebilirdi. Ve ne biliyorsa paylaştı doktorla. Şimdi afallama sırası doktordaydı. O sırada Seyfi Dayı girdi içeri. O da kısa süren bir şaşkınlıktan sonra olayı doğruladı. Kemal, Zeliha Kadın'ın oğlu değildi. Seyfi Dayı da kara kara düşünüyordu. Öyle ya daha Kemal, Zeliha kadının öldüğünü bilmiyordu.

Doktor Emre, dosyada yazılı numarayı aradı. Karşısına çıkan kişinin sesi hırıltılı geliyordu. Yaşlı birisi olduğunu düşündü. Kemal'in babası olabilirdi. Telefonun karşısındaki kişi doktorun tahmin ettiği kişiydi. Abdurrahman Göynekçioğlu, yani Kemal'in gerçek babası. Doktor, önce hal hatır sordu. Sağlık durumunu yokladı ve bazı şeylerden emin olduktan sonra 30 yıl önceye, Aksaray'daki yıllarına götürdü yaşlı adamı. Ve Kemal'den bahsetti. "Her şeyi biliyorum amca, siz ve Gülsüm anne buraya gelin Kemal'e sürpriz yapalım. O benim en iyi arkadaşım. Kemal de her şeyi biliyor. Çünkü Aliosman Dayı da, Zeliha Anne'de vefat ettiler. Tüm masraflarınızı ben karşılayacağım" dedi. Doktor bunları söylerken, Kemal'in babasının "hanım, hanım, Kemal'imin arkadaşı arıyor. Allah'ım sana şükürler olsun. Ölmeden dünya gözüyle görebileceğimiz oğlumuzu" şeklindeki sevinç nidalarını duydu. Doktorda sevinmişti. Kemal'in hastalığından hiç bahsetmedi. Gerekte kalmamıştı zaten. Kemal'in anne ve babası sabaha burada olacaktı.

Yarın çok zor bir gün olacaktı. Neyi nasıl anlatacaklardı. Ölen çocuklarının böbreğinin uzun yıllar görmedikleri oğullarına tesadüfen nakledildiğini nasıl söyleyeceklerdi. Doktor Emre, bunları düşünürken kafasında başka bir sorunun cevabını buluyordu. Kemal'e bu kadar kısa zamanda uygun böbrek bulunmasındaki sır çözülmüştü. Adeta; kardeş, kardeşin imdadına koşmuştu.

O gece Kemal ve Doktor için zor geçti. Güneş ışıklarıyla Ankara'yı okşarken Kemal'in heyecanı daha da artıyordu. Doktor ise rahatlamıştı. Beklenen an geldi. Kemal'in anne ve babası hastaneye girmişlerdi. Doktor, misafirlerini asansör kapısında karşıladı. Artık Kemal'in neden hastanede olduğunu söyleme zamanı gelmişti. Odasına götürdü. Olan biten her şeyi en ince detayına kadar anlattı. Kemal'in annesi ve babası gözyaşlarına boğulmuştu. Şok üstüne şok yaşıyorlardı. Acı tesadüfler sanki bir yumak oluşturmuştu.

Dışarıda ağlayan biri daha vardı. Doktorun odasının kapısı tam kapalı değildi. Kemal, doktorun ısrarlarına rağmen odasında beklememiş ve kapının yanına kadar gelerek onları dinlemişti. Zeliha annenin öldüğünü de orada duymuştu. Hıçkırık sesleri içeriye kadar gelince doktor yerinden kalktı, kapıya yöneldi. Kemal, yere çömelmiş elleriyle yüzünü kapatmış ağlıyordu. Cerrah doktor çok acı görmüş ve yüreği nasırlaşmıştı ama bu olay çok farklıydı. Gözleri doldu. Fakat kendisini tuttu. Kemal'in başını okşadı. "Hadi bakalım kalk, madem öyle, şimdi tanışma vakti" diyerek Kemal'in kolundan tutup, onu ayağa kaldırdı. Kemal, hiç görmediği ve mezarda olan abisi ile onun böbreği sayesinde tanışmıştı. Çok acı bir tanışmaydı bu. Şimdi sıra öz annesi ve babasıyla tanışmaya gelmişti.

Odaya girer girmez Gülsüm annenin "Oğluuum, yavruuum" nidaları koridoru inlettirdi. Sonra baba sarıldı. Oturdular uzun süre konuşup, hasret giderdiler. Hayat ne garipti. Daha 10-12 gün önce bir evladını toprağa veren anne ve baba, ölen oğulları sayesinde kurtulan ve uzun yıllar görmedikleri, hasretini çektikleri diğer oğluna kavuşuyorlardı. Kader bir oğlunu almış yerine diğer oğlunu vermişti. Üzüntüleri biraz hafıflemişti. Ya böbrek meselesi. O başlı başına bir mucizeydi. Kamil'in organlarını bağışlayarak bilmeden Kemal'in hayatını kurtarmışlardı. Bu Allah'ın bir lütfuydu onlara. Ne kadar doğru

bir iş yaptıkları adeta belgeleriyle kanıtlanmıştı.

Hatice gelin ise son yaşanan olaylardan habersiz Kemal'in köye geleceği günü bekliyordu.

Kazada hayatını kaybeden ağabeyi Kamil'in iki çocuğu için "bundan sonra onların babası ben olacağım" dedi ve ekledi Kemal "Artık hiç ayrılmayacağız anacığım"

SON

Hasan Yaylacı Konya-2011